

Філософія Конфуція

ВИКОНАВ СТУДЕНТ ГРУПИ КІ 17-ЗСК

ПОНОМАРЕНКО АНДРІЙ

Біографія

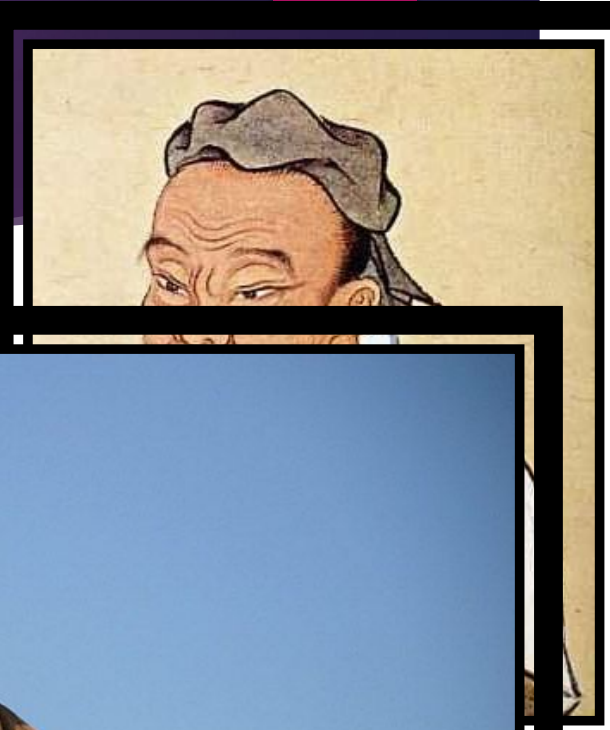
Конфуцій — давньокитайський філософ, політичний діяч, та титульна фігура у конфуціанстві. В його вченні значна увага приділяється питанням світобудови і справедливого суспільного устрою у Піднебесній, тобто сучасними словами, у глобальному суспільстві. Національний герой Китаю.

Народився приблизно 551 року до нашої ери у царстві Лу. Його батько Шулян Хе був воїном і походив із шляхетного князівського роду.

У ранньому віці Конфуцій відрізнявся природними задатками до філософії. Конфуцій із самого дитинства брав участь в священних церемоніях, повторював священні ритуали, хоча нічого не розумів. Це не могло не дивувати оточуючих. Маленький Конфуцій був далекий від ігор, його головною розвагою стали бесіди з мудрецами.

Вказували на його причетність до філософії.

У сім років Конфуція віддали навчатись до школи, де він вивчав шість вмінь: вміння виконувати священні ритуали, слухати музику, стріляти з лука, керувати колісницею, читати та рахувати. Конфуцію легко давалася наука і тому він неодноразово вступав в полеміку із вчителями.

Після закінченні школи Конфуцій, на відміну від інших, здав екзамени зі сто відсотковим результатом.

Після смерті матері Конфуцій отримує посаду державного чиновника при дворі правителя царства Лу. Одним із кульмінаційних моментів життя Конфуція стало запрошення китайського імператора в столицю. Саме ця подорож дозволила Конфуцію усвідомити себе спадкоємцем та охоронцем стародавньої традиції. Він вирішив створити таку школу, яка б була заснована була на традиційному вченні, де людина навчилася у першу чергу пізнавати закони оточуючого світу, людей та відкривати власні можливості.

Конфуцій навчав своїх учнів бути корисними своїй державі та суспільству, тому і учив їх різним аспектам знання, які утверджувались на китайських канонах. З своїми учнями він був дуже простим. Слава про Конфуція поширювалася за межі сусідніх царств. Він займав пост Міністра правосуддя – найвідповідальнішу посаду в державі.

Коли слава про Конфуція поширилася на весь Китай його звільнили з посади міністра, тому що його правитель боявся втратити свій власний авторитет. Після звільнення Конфуцій змушений був залишити своє рідне царство Лу. Він подорожував Китаєм та займався навчанням дрібних князів, землеробів, молодих та старих. Для Конфуція знання та добродійність були єдині та не роздільні, а тому життя у співвідношенні зі своїми філософськими переконаннями були невід'ємною частиною самого вчення. Філософія для Конфуція була не лише моделлю ідей, які виставляються для людської свідомості, а водночас системою заповідей, які є невід'ємними від поведінки філософа.

Конфуція можна протиставляти як знак рівності між філософією та людською долею. Конфуцій пішов із життя у 497 році до нашої ери. Про свою смерть він попередив своїх учнів заздалегідь. Навіть не дивлячись біографічні показники, Конфуцій залишається найвеличнішою фігурою у духовній історії Стародавнього Китаю.

Конфуцій не любив багато говорити про себе, але декілька рядків все ж таки залишив:

*«У п'ятнадцять років я віддав себе науці;
У 30 років я знайшов міцну основу;
У 40 років – звільнився від сумнівів;
У 50 років – пізнаю волю Неба;
У 60 років – навчився відрізняти правду від неправди;
У 70 років – я почав йти за покликом мого серця і не порушував Ритуалу».*

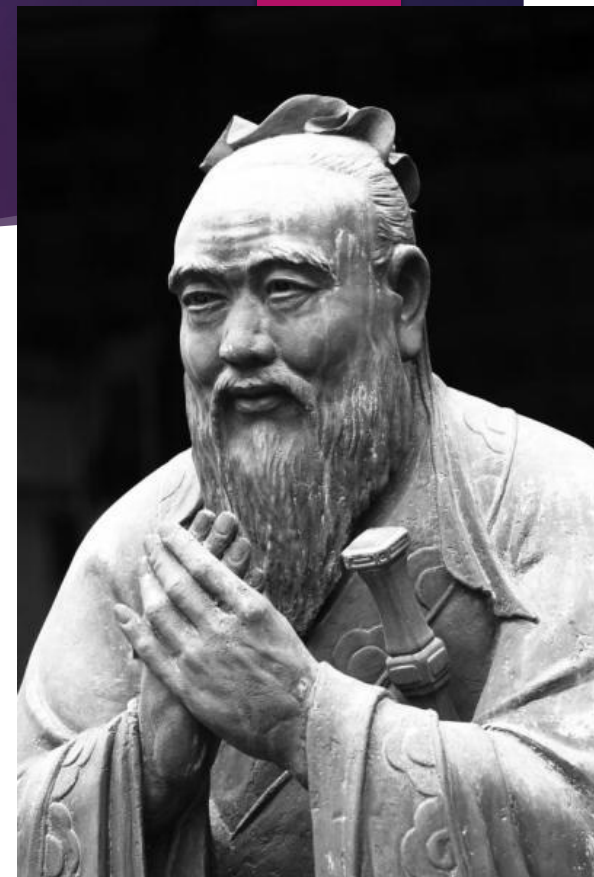
Висновки

У цьому висловлюванні ми бачимо всього Конфуція – людину та ідеал традиції, засновника конфуціанства. Його шлях від навчання аж до пізнання «волі Неба», вільному слідуванню бажання серця та дотриманню правил поведінки, які він безпосередньо вважав священними, став моральним орієнтиром усієї культури Стародавнього Китаю.

У 60 років Конфуцій повертається додому і проводить останні дні свого життя, навчаючи нових учнів та систематизуючи літературне спадкоємство «Ші – цзин» («Книгу Пісень») та «І – цзин» («Книгу Змін»).

Учні Конфуція, на основі висловлювань та його бесід, склали книгу Лунь Юй («Бесіди та настанови»). Ця книга стала особливою та шанованою у конфуціанстві (серед подробиць із життя Вчителя Конфуція згадується Бо Юй, його ж син – Лі, останні деталі біографії Конфуція сконцентровані в «Історичним записах» історика Сима Цяня).

З класичних творів найбільш вирізняється Чуньцю («Весна та Осінь», літопис 722 по 481 рр. до нашої ери). Немає жодного сумніву, що Конфуцій редагував Ші Цзин («Книгу віршів»). За підрахунками китайських науковців число учнів Конфуція складало близько 300 чоловік, у тому числі 70 найближчих учнів, хоча реально ми можемо нараховувати лише 26 учнів, дані про яких не піддаються жодному сумніву. Улюбленими учнями Конфуція були: Янь Юань, Цзєн Цзи та Ю Жо.

Дякую за увагу !